

[Boligministeren]

jeg, noget særhensyn i den vedrørende ældreboliger i forhold til andre boligformer.

Lad mig igen sige til hr. Albrechtsen, at man er enig om målet på 600 boliger pr. måned. Det er sigtet, og opgaven må så være, at vi via lovgivning hjælper med til at skaffe de 600 boliger pr. måned, og det agter regeringen at gøre.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Jeg forsøger ikke at argumentere for, at man skal fjerne boligbyggerilovens § 1 – selvfølgelig skal man ikke gøre det. Men når boligministeren nu har lavet denne ændrede måde at finansiere ældreboligerne på, hvor man netop argumenterer med, at man indtager kommunerne i øget omfang i finansieringen, mod at kommunerne selv skal bestemme omfanget af det antal boliger, de skal bygge, i stedet for at lave nogle kvoter, så er det da inkonsekvent, at man indirekte i forslaget med en henvisning til boligbyggerilovens § 1 indbygger, at boligministeren alligevel kan lave en reel administrativ kvote for disse boliger.

Der står udtrykkeligt i bemærkningerne, at boligministeren, hvis kommunernes indberetninger ligger over 1.500 boliger, kan skride ind og forhindre igangsættelse af ældreboligbyggeri, der ligger ud over i hvert fald de 1.500 boliger. Det er da en administrativ kvotefastsættelsesmulighed, som boligministeren her tiltager sig, oven i købet på et område, hvor man bagefter siger til kommunerne: nu har vi jo givet det frit; I skal være med til at betale, men så må I også selv bygge, hvor mange I vil. Det er jo ikke rigtigt; tingene hænger ikke sammen.

Boligministeren (Thor Pedersen):

Jo, det hænger netop nydeligt sammen, for det er en generel bestemmelse, der gælder for alt byggeri og dermed også for ældreboliger. Det er en generel bestemmelse, hvorefter man kan gribe ind administrativt også over for ældreboliger og over for andre specifikke byggeopgaver. Det er en generel bestemmelse, der allerede eksisterer i den gældende lovgivning og også fortsat bør gøre det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 43 af Torben Lund (S) (se foran)

vedtoges med 113 stemmer (S, KF, V, SF, RV, CD, KRF og VS) mod 4 (FP).

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 44 af Albrechtsen (VS) (se foran).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 119:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om styrelsen af Post- og Telegrafvæsenet.

Af Ole Henriksen (SF) m.fl.
(Fremsat 30/1 87).

Sammen med denne sag foretoges den som punkt 5 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 120:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om styrelsen af statsbanerne.

Af Ole Henriksen (SF) m.fl.
(Fremsat 30/1 87).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

Jeg kan ikke være uenig med forslagsstillerne i, at forbrugere og politikere bør kunne holde sig orienteret om offentlige virksomheders virke, ikke mindst når der er tale om en virksomhed som P&T, der daglig berører praktisk taget alle landets borgere.

Som det er Folketinget bekendt, har en af målsætningerne for regeringens moderniseringsarbejde i den offentlige sektor netop taget sigte på at forbedre det offentliges ser-

[Ministeren for offentlige arbejder]

vice over for den enkelte borger og over for den enkelte virksomhed, bl.a. igennem en bedre information.

P&T har gennem de senere år været meget opmærksom på mulighederne for at forøge det generelle informationsniveau i forhold til offentligheden. Det sker bl.a. gennem udsendelse af information i form af brochurer om de enkelte tjenester, og det sker igennem kundeblade og årsberetninger; de to sidstnævnte publikationer tilsendes i øvrigt alle Folketingets medlemmer.

P&T gennemgår i disse år en modernisering og decentralisering, hvor en større grad af ansvar og beføjelser lægges ud til de enkelte enheder, som i det daglige arbejde har den direkte kontakt med kunderne. For så vidt angår P&Ts teleside, er der for nylig gennemført en større omorganisering i forbindelse med den nye arbejdsdeling i telesektoren, som regeringen jo sidste år besluttede at gennemføre. Jeg kan i den forbindelse henvise til forslag til lov om udfærdigelse af koncessioner på anlæg og drift vedrørende visse telekommunikationstjenester, altså lovforslag nr. L 163. Folketinget vedtog jo dette den 6. maj sidste år. Som det fremgik af bemærkningerne til lovforslaget, kunne Statens Teleråd efter de gennemførte organisationsændringer for så vidt nedlægges. Regeringen fandt imidlertid, at der fortsat var behov for et rådgivende organ for ministeren for offentlige arbejder, hvorfor Telerådet blev opretholdt, men således at rådets sammensætning ændredes bl.a. gennem en udvidet repræsentation for brugerne.

Offentlighedens indsigt med telesektoren er herudover tilgodeset ved statsrepræsentanter i KTAS og Jydsk Telefon og ved abonnementrepræsentantskaberne i KTAS, Jydsk Telefon og statsvirksomheden Tele Sønderjylland. I Fyns Telefon indgår de andelshavende kommuner naturligvis i repræsentantskabet.

I øvrigt er der på teleområdet et bredt formelt og uformelt samarbejde med forskellige brancheorganisationer; jeg kan nævne f.eks. Industrirådet, Erhvervenes Transportudvalg, Elektronikfabrikantforeningen, Edb-Rådet m.fl.

For så vidt angår postsektorens forhold, har der gennem flere år været etableret en direkte kontakt mellem Generaldirektoratet for P&T, Forbrugerrådet, Erhvervenes Trans-

portudvalg, Dansk Postordreforening og forskellige presseorganisationer. På denne baggrund finder jeg, at forbrugerne har mulighed for at have et godt informationsniveau, men jeg er til stadighed opmærksom på forbrugernes og andres muligheder for at få orientering om P&Ts virksomhed.

Hvad angår det i bemærkningerne anførte om politikeres informationsniveau, finder jeg, at det bl.a. tilgodeses gennem Folketingets behandling af de årlige finanslove, hvori indgår oplysninger om P&Ts drift og planlægning og økonomi.

Jeg vil i den forbindelse henvise til, at væsentlige dele af P&Ts virksomhedsområde er lovreguleret, især igennem postloven, loven om telegrafer og telefoner, radiokommunikationsloven samt dele af loven om radio- og fjernsynsvirksomhed.

Men også gennem finansudvalgets behandling af aktstykker bl.a. i forbindelse med fastsættelse af takster for brevforsendelser, pakke- og postanvisninger og dagblade og tidsskrifter er der mulighed for indsigt i spørgsmål om såvel økonomi som planlægning.

I øvrigt er P&T i det hele taget undergivet den parlamentariske kontrol, som Folketinget udøver bl.a. gennem udvalget om offentlige arbejder, og jeg vil gerne overveje muligheden for at forøge informationen om post- og teleforhold over for dette udvalg.

Men af de grunde, jeg her har nævnt, kan regeringen ikke støtte beslutningsforslag nr. B 119.

Hvad angår beslutningsforslag nr. B 120, vil jeg gerne sige, at jeg selvfølgelig godt forstår baggrunden for forslaget: en virksomhed som DSB har jo overordentlig stor betydning for store dele af befolkningen, og befolkningen har derfor den største interesse i, hvordan denne virksomhed udøves. Jeg mener imidlertid, at denne interesse på tilfredsstillende måde varetages af såvel Folketinget som DSBs ledelse. Folketinget har ikke alene gennem debatterne her i Tinget og gennem arbejdet i finansudvalget og udvalget om offentlige arbejder, men også gennem arbejdet i Jernbanerådet alle muligheder for at følge DSBs virksomhed nøje.

At Folketinget herved på bedste måde varetager de mange forskellige interesser, herunder ikke mindst forbrugernes, der er knyt-

[Ministeren for offentlige arbejder]

tet til DSBs virksomhed, kan der selvsagt ikke bestå nogen som helst tvivl om.

Såfremt beslutningsforslaget vedtages, kan konsekvensen meget vel blive den, at også andre interessegrupper vil føle sig berettigede til at blive repræsenteret i Jernbanerådet, og sådanne anmodninger ville det da blive meget vanskeligt at afvise.

For nogle år siden henvendte en organisation, der repræsenterer et transportudøvende erhverv, sig til min forgænger om at få en repræsentant i rådet. Var dette ønske blevet imødekommet dengang, havde det vel kunnet tænkes, at der også var fremkommet henvendelser fra flere andre transportudøvere. Jeg mener derfor, det ville være højst uklogt at begynde at ændre Jernbanerådets sammensætning.

Forbrugerrådet kan jo altid rette henvendelse til Jernbanerådets formand, ligesom det selvsagt kan rette henvendelse til Folketingets medlemmer, og man er også velkommen til at rette henvendelse til mig.

Det anføres i forslaget, at det ikke tjener noget formål at udvide det samlede antal medlemmer af Jernbanerådet, og så må jeg stille det spørgsmål, om man da har tænkt sig, at Folketinget skulle afgive et medlem af dette råd. Man kunne derved forestille sig en gradvis reduktion af Folketingets repræsentation, hvilket jeg mener ikke kan være i vort Tings interesse. De betænkeligheder, der omvendt ville være ved en udvidelse af medlemsantallet, behøver jeg vel næppe at beskrive.

Jeg skal af disse grunde på regeringens vegne meddele, at jeg heller ikke kan gå ind for dette beslutningsforslag.

Ole Vagn Christensen (S):

De ændringer, der her foreslås i Jernbanerådets sammensætning, og det, der sker via en oprettelse af et helt nyt råd på teleområdet, som skulle ligne den konstruktion, vi har på jernbaneanrådet, mener jeg gør det naturligt at fremsætte et par bemærkninger om Jernbanerådets historie.

Det blev nedsat i 1915 og har undergået forskellige ændringer igennem tiderne, senest i 1969, men den vigtigste ændring kom, efter at personaleorganisationerne og DSB henvendte sig til den daværende socialdemokratiske trafikminister i 1967 og fik udvirket, at

der blev nedsat et udvalg, som skulle gennemføre en ny organisationsstruktur for DSB, herunder for Jernbanerådets placering og arbejdsområde.

På baggrund af dette udvalgsarbejde vedtoges der et lovforslag, som trådte i kraft i 1969. Jernbanerådets opgave er herefter at drøfte principielle spørgsmål af betydning for DSB og afgive udtalelser. Det interessante er, at SFs ordfører, dengang denne sag blev behandlet, udtalte sig meget kritisk om Jernbanerådet og dets hidtidige virke, men det hele endte med, at man støttede tanken om, at rådet skulle fortsætte. Med det forslag, der nu foreligger, har SF ændret sin indstilling, således at de nu bakker fuldt op om Jernbanerådet, og det er glædeligt at konstatere.

Socialdemokratiet kan støtte tanken om, at forbrugerne får direkte sæde i Jernbanerådet.

Når det drejer sig om teleområdet, mener SF, at man kan bruge den samme konstruktion. Også dette er Socialdemokratiet principielt positivt indstillet over for, men vi vil gerne have klare tilkendegivelser fra etaten og personaleorganisationerne til at bedømme sagen på, for det afgørende for os er, at der er et reelt ønske fra såvel personalegrupperne som fra etaten, altså at man har diskuteret disse spørgsmål igennem. Vi har nemlig den klare opfattelse – og det gælder i en lang række spørgsmål – at de bedste resultater opnås, hvis man tager udgangspunkt i, at der foreligger et stort og et kraftigt ønske også fra personaleorganisationerne.

Det har altid været afgørende for os – det var det også dengang, vi diskuterede Jernbanerådet – at det var fra personaleorganisationerne, der kom de klare meldinger om, at man ønskede dette Jernbaneråd, og det er af stor betydning for os, hvis det samme sker her.

Vi må derfor under udvalgsarbejdet høre mere om eventuelle ønsker fra parterne, herunder med hensyn til arbejdsopgaver og sammensætning.

Vi mener, at forslagene indeholder nogle upræcise formuleringer om disse emner, men vi mangler altså de tilkendegivelser, som vi har efterlyst fra personaleorganisationerne.

Det kunne ligeledes være interessant at se på, hvordan man har løst tilsvarende problemer i andre lande, ikke mindst i de andre nordiske lande.

[Ole Vagn Christensen]

Socialdemokratiet går altså ind i udvalgsarbejdet om disse forslag med en positiv holdning til begge forslag, idet vi gerne vil diskutere de nærmere omstændigheder i forbindelse med Telerådet.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Da den konservative ordfører i denne sag, hr. Ikast, ikke kan være til stede, skal jeg på Det Konservative Folkepartis vegne afvise forslagene med henvisning til ministeren for offentlige arbejders redegørelse.

Helge Sander (V):

Fra Venstres side vil vi også gerne henvise til ministerens svartale, der blev givet herfra for få minutter siden.

Men derudover vil jeg lige gøre opmærksom på, at vi ikke er begejstrede for udvidelser på nogen af de områder, vi taler om her i dag. Jeg synes, det var et meget væsentligt afsnit, ministeren var inde på med hensyn til andre interesseorganisationer, som helt naturligt måske ville søge de samme fordele. Havde man sidste år sagt ja til den anmodning, der kom om Jernbanerådet, ville det givetvis have været betydelig sværere at sige nej til andre tilsvarende interesseorganisationer og måske også til det foreliggende forslag.

Når vi som her taler om en rådgivende instans, er det i hvert fald meget vigtigt, tror vi, at man holder det i et så beskedent omfang, som tilfældet er – Jernbanerådet har 15 medlemmer – for hvis de bliver større, er der risiko for, at deres arbejde bliver mindre effektivt og rådene dermed ikke særlig funktionsdygtige.

Hvad angår Forbrugerrådet, tror jeg, man kunne tilgodese forbrugerne meget bedre på anden vis, nemlig med en friere konkurrence på visse områder. Der er ikke tvivl om, at DSB og P & T gør det udmærket på langt de fleste områder, men vi har også set eksempler på, at konkurrence i hvert fald ikke stiller forbrugerne dårligere.

Venstre afviser altså begge forslag.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Det Radikale Venstre kan give tilslutning til beslutningsforslag nr. B 120, men tager afstand fra beslutningsforslag nr. B 119.

Dohrmann (FP):

Fremskridtspartiet har tidligere stillet forslag om, at Jernbanerådet blev nedlagt, og det gjorde vi, fordi vi betragter Jernbanerådet som totalt overflødigt, al den stund Folketingets udvalg om offentlige arbejder beskæftiger sig med nøjagtig det samme arbejde og de samme områder som Jernbanerådet. Derfor skal man naturligvis ikke nu begynde at cementere Jernbanerådet ved at proppe en repræsentant for Forbrugerrådet ind i det.

På samme måde vil jeg afvise forslaget om nedsættelse af et post- og teleråd. Vi mener, at alle forbrugere, også i den sammenhæng, har rige muligheder for at henvende sig til Folketinget, og at det derfor er totalt overflødigt.

I det hele taget er det ved at være en dansk folkesygdom, at man nedsætter råd og kommissioner, som farer til København og holder møder. Det er måske godt nok, hvis der er noget at holde møde om, men vi skal ikke oprette den slags råd bare for at bruge nogle penge og holde nogle overflødige møder.

Arne Melchior (CD):

Der er noget, der hedder »alt godt fra havet«, og det kan jeg i øvrigt anbefale. Og der er noget, der hedder »alt godt fra etaterne«, og dem ønsker jeg også alt muligt godt. Man kunne tænke sig, at de to foreliggende forslag er fisket op af en sådan gryde med »alt godt til etaterne«.

Man kan selvfølgelig altid lave alting om, lave recepten lidt anderledes og tilsætte lidt mere af det ene og det andet. Men jeg kan ikke i de to forslag se nogen forbedring af de to etaters virkemuligheder, af deres præcision, af deres service, af deres økonomi eller noget som helst andet. Med det kendskab, vi har til tingene, føler jeg ikke, at de ville forbedre kommunikationen eller kontakten imellem de interesserede parter, og jeg vil derfor henvise til og tilslutte mig ministerens meget udførlige redegørelse for sin afvisning af forslagene. Vi tror ikke i CD, at det ville være nogen landvinding hverken for forbrugere eller personale at ændre de to organer, der for Jernbanerådets vedkommende jo kun – med »kun« menes ikke noget nedsættende – er et kontaktorgan mellem Folketinget og Direktoratet. Generaldirektøren og General-

[Arne Melchior]

direktoratet har al god anledning til nær kontakt med personalegrupperne og hele personalet, så vi tror ikke, der er noget at vinde ved et forslag, som ser kønt og ikke ulogisk ud, men som egentlig ikke vil bringe tingene bedre frem.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg kan helt og fuldt henholde mig til de argumenter, som ministeren fremførte, og den konklusion, han drog. Det hedder i beslutningsforslag nr. B 120, at Jernbanerådet tiltrædes af en repræsentant for Forbrugerrådet, men jeg har den grundlæggende opfattelse, at de, der er valgt i Folketinget og indstillet i Jernbanerådet, også på udmærket måde kan varetage forbrugernes interesser.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Ved første gennemlæsning er VS mere positiv end de tidligere ordførere, hvad angår spørgsmålet om at oprette et post- og teleråd i stil med det jernbaneråd, der eksisterer inden for DSB, og som ifølge forslagsstillernes mening jo altså skulle have sikret et godt informationsniveau både for organisationsrepræsentanter og politikere. Vi vil gerne under udvalgsarbejdet være med til, som Socialdemokratiet var inde på, at dykke noget mere ned i, hvad personaleorganisationerne i øvrigt måtte mene om det, men umiddelbart er vi positive.

Vi er 100 pct. positive over for, at Forbrugerrådet skal indgå i arbejdet både i Jernbanerådet og i det råd, der måtte blive lavet inden for Post- og Telegrafvæsenet. Og vi synes, at enhver form for argumentation om, at et råd skulle blive mindre arbejdsdygtigt, fordi der kommer et enkelt medlem mere ind, er noget pjat.

Ole Henriksen (SF):

Jeg takker for den noget begrænsede tilslutning, der har været til forslagene. Jeg skal være den første til at erkende, at det selvfølgelig ikke er store og revolutionerende forslag, men det, det handler om i sit væsen, er at skabe en ligestilling med DSB, så forbrugere og politikerne får den størst mulige indsigt i disse store forretninger.

Jeg forstår på ministeren og en del af de borgerlige partiers ordførere, at man sådan set er meget godt tilfreds med den indsigt,

man gennem Jernbanerådet får i en stor organisation, der er vendt mod forbrugerne, men når det gælder Post- og Telegrafvæsenet, mener man åbenbart, at det ikke er nogen stor organisation, som er lige så forbrugerrettet som f.eks. DSB, og det synes jeg er en lidt forkert drejning. Selvfølgelig er P & T lige så forbrugerrettet som DSB, og begge de store statsforretninger er komplicerede og mangeartede i deres opbygning. Dengang man vedtog at nedsætte et jernbaneråd, var det med den motivering, at det er af betydning, at bl.a. den trafikpolitiske målsætning for Statsbanernes virksomhed kan drøftes i et sådant råd.

Er der ikke den samme målsætning og muligheder for tilsvarende drøftelser, når det gælder den anden store forretning, som hedder P & T? Det synes jeg i allerhøjeste grad der er. Sagen er, at informationsniveauet her i Folketinget med hensyn til det, der sker inden for P & T, vel er sådan, at 4-5 medlemmer har nogenlunde god indsigt og ved, hvad der foregår dér, i modsætning til hvad der gælder DSB. Der er altså et svælg, som vi mener absolut må udfyldes, og vi mener også, at informationerne både til forbrugere og til Folketingets partier bør være på et højere niveau. Jeg ved godt, at vi har udvalget om offentlige arbejder og ministeren, som vi selvfølgelig kan stille alle spørgsmål, men forudsætningen for at stille spørgsmål må være, at man har kendskab til problemstillingerne.

Nu ser man i dag, at P & T er en udmærket forretning, der, så vidt jeg husker, giver 1,6 mia. kr. i overskud. Om det specielt er post- eller telesiden, der er vokset så voldsomt – det er vistnok mest postsiden – er det svært at sige. Men i pressemeddelelsen udtaler generaldirektør Würtzen også, at der i 1987 ikke bliver nogen brevpøststigninger, men at der bliver det i 1988. Det synes jeg sådan set var en meget interessant oplysning, idet det er herinde, man beslutter, om brevpøsten skal stige. Men det er generaldirektøren, der udtaler, at det forholder sig sådan, så der må altså være nogle andre kanaler, hvor man diskuterer den slags spørgsmål. Så der kommer altså i 1988, hvor vi forhåbentlig har en helt anden regering, et andragende om at få hævet portoen. Det er bare et lille eksempel, og det er fra i dag, på, hvordan der simpelt hen ikke er indsigt, og at denne

[Ole Henriksen]

etat, som den bliver kaldt, kører meget suverænt og ikke uden kontrol, men uden indsigt og medleven fra alle dem, som skal tage del i denne meget store forretnings anliggender.

Jeg synes også selv, det er rimeligt, når man tager fat på disse spørgsmål, at man får koblet Forbrugerrådet ind. Jeg mener generelt, som der også står i bemærkningerne, at vi ikke skal udvide disse råd mere end højst nødvendigt – det er det, jeg mener med, at det ikke er vores hensigt bare at udvide og tilføre det andre organisationer – men det, det handler om, er at få Forbrugerrådet ind som værende repræsentativt for denne meget store gruppe, de nu engang repræsenterer, nemlig forbrugerne.

De borgerlige partier burde i øvrigt ikke være særlig nervøse i den anledning, for medlemskab af de råd, som her foreslås – eller i hvert fald Jernbanerådet – er ulønnet, og møderne foregår ofte uden for arbejdstiden – også herinde. Det er måske netop den omstændighed, at arbejdet i disse råd er ulønnet, der gør det uinteressant at beskæftige sig med det. Der var et radikalt forslag om ligestilling i visse fonde og bestyrelser inden for den offentlige sektor, hvor der er en hel suite af råd, bestyrelser osv., der sidder rundt omkring, og hvor det er helt klart, at der er penge på bordet for arbejdet. Men det koster altså hverken ministeren eller Folketinget én øre at få denne indsigt og denne efter vores opfattelse demokratiske ret til at få den indsigt i disse store forretninger.

Den socialdemokratiske ordfører, hr. Ole Vagn Christensen, sagde, at SF var kritisk over for Jernbanerådet – jeg kan ikke huske årstallet, men det var vistnok i begyndelsen af 1970'erne – ja, det er da muligt. Men vi kunne også godt stadig væk tænke os, at Jernbanerådet fik en mere rådgivende funktion over for ministeren, end det har i øjeblikket; vi kunne godt tænke os en mere aktiv deltagelse fra de enkelte partiers side, end der er i øjeblikket. Det er altså Jernbanerådets arbejdsopgaver, som de blev beskrevet, dengang man nedsatte det, vi skal prøve at leve op til. Når de politiske partier ikke kan leve op til det, skal man bare afskaffe det, sagde man dengang, men jeg synes, der er en anden led at tage fat på her: selvfølgelig kan man være kritiske, men man kan også få det til at fungere, som det egentlig skal.

Endelig skal jeg sige til fru Elisabeth Bruun Olesen, at jeg egentlig også, da jeg sad og nørklede med disse forslag, havde tænkt, at personaleorganisationerne selvfølgelig skulle være med i det. Men der er altså nogle formelle skel mellem ministerens råd og hvem der er ansat i det firma, hvor disse ting udfoldes, og dér er der altså grænser for, hvad man kan tage personaleorganisationerne med ind i. Jeg tror ikke, det kan lade sig gøre, som det er bygget op i øjeblikket; det vil i hvert fald kræve væsentlige ændringer.

Men jeg er glad for, at der i hvert fald er en lille åbning hos de Radikale i spørgsmålet. Jeg håber også, at vi i udvalget kan få en mere tilbundsående debat om, hvordan Folketingets partier og forbrugerorganisationerne i større grad får indsigt i, hvordan man kan få disse forretninger til at køre bedst muligt, uden at der bliver bygget noget bureaukrati op uden om ministeren og uden om Folketinget.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Jeg vil gerne give hr. Ole Henriksen ret i, at der er akkurat lige så stort behov for et Post- og Teleråd, som der er for Jernbanerådet. Men hr. Ole Henriksens fejltagelse består i, at han foreslår oprettet et sådant Post- og Teleråd, for Jernbanerådet er jo vitterlig totalt overflødigt. Vi har ikke hørt ét argument til forsvar for at bibeholde dette Jernbaneråd. Jernbanerådet rejser ud og ser på nogle ting, og de sidder og diskuterer – jeg har selv været medlem af det på et tidspunkt – og kort tid efter gør udvalget om offentlige arbejder nøjagtigt det samme. Jeg har været herinde i godt 13 år nu. Jeg erindrer ikke som folketingsmedlem, at jeg har fået én eneste henvendelse fra Jernbanerådet, og derfor betragter jeg arbejdet som det rene tidsforbrug for dem, der sidder i det. Ganske vist er udgifterne til Jernbanerådet sammenlignet med andre ting meget beskedne, men man skal da ikke begynde at oprette noget nyt overflødigt, fordi man synes, at argumenterne for Telerådet er lige så gode som for Jernbanerådet, når dette vitterlig er overflødigt.

(Kort bemærkning).

Ole Henriksen (SF):

[Ole Henriksen]

Det er en skam, at hr. Dohrmann, der nu har været herinde i 13 år, aldrig har læst Jernbanerådets beretning, som udsendes hvert eneste år. Der er oven i købet billeder af, hvem der sidder i Rådet, og der står faktisk, hvad vi har beskæftiget os med. Det er da rigtigt, at vi tager rundt og ser på DSBs planer, investeringsmuligheder osv., men det giver altså en forhåndsindsigt i, i hvilken retning DSB ønsker at udvide sine aktiviteter, og hvor de vil sætte ind med forbedringer. Det diskuterer vi så i Jernbanerådet, hvor vi også kommer ind på de økonomiske problemer, som ligger bag disse muligheder. Det samme foregår inden for P & T, hvor der jo er tale om meget store investeringer. Man kunne nævne Postterminalen som eksempel på et projekt, hvor det måske havde været en god idé, om man havde haft et P & T-Råd, som var lidt bedre informeret om, hvad der foregik, inden man tog fat på det, ikke for at forflygtige ansvaret, men for at få indsigt i sådan nogle store projekter, hvor det er statens og skatteydernes penge, der står på spil – jeg ved det ligger hr. Dohrmann meget på sinde, at de bliver forvaltet bedst muligt.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Jamen hr. Ole Henriksen, jeg har ikke sagt, at det, man diskuterer i Jernbanerådet, ikke er godt nok. Problemet er blot, at nøjagtigt de samme spørgsmål diskuteres i udvalget om offentlige arbejder, og at rådet derfor er overflødig. Det svarer nogenlunde til, at hr. Ole Henriksen tog sine to forslag tilbage for så at genfremsætte dem i næste uge, så vi fik førstebehandling af dem én gang til. I princippet er det det samme.

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg synes, vi skal glæde os over den opbakning, der er til Jernbanerådet, og jeg synes også, vi skal mærke os, hvad der var grunden til, at man fik dette Jernbaneråd med personalerepræsentanterne i selve rådet. Det var, at der var stor uro omkring DSB, og denne uro forekom ikke mindst i de brugerorganisationer, som, efter at Jernbanerådet fik disse ændrede muligheder, fik sæde i selve Jernbanerådet.

Derfor vil jeg gerne sige til SF, at jeg mener, vi havde gjort sagen en bedre tjeneste,

hvis forslaget om indførelse af dette Post- og Teleråd var kommet som et bastant krav fra personaleorganisationerne. Vi tror ikke, at sagen stopper hermed; vi tror faktisk, at der nu vil komme et ønske fra disse organisationer, efter at der er skabt forholdsvis ro i postvæsenet om, at man skal tage sig tid til at diskutere, hvordan vi kan gøre en bedre indsats, og her er vi helt enige i, at det foreslåede råd vil have disse muligheder – det så vi med Jernbanerådet.

(Kort bemærkning).

Ole Henriksen (SF):

Jeg ved godt, at hr. Ole Vagn Christensen er meget forelsket i de faglige organisationer og altid helst ser, at det er deres krav, som bliver ført frem herinde, f.eks. at masserne står på Slotspladsen og kræver at få et P & T-råd osv. Det tvivler jeg nu på man kan ophidse dem til, men jeg kan da betro ham, at de trafikpolitiske ordførere for SF har deltaget i mange møder med organisationerne inden for DSB og P & T, og vi har ikke fået negative tilbagemeldinger om, at vi ikke skulle forsøge denne vej. Det, der så er tilbage, er, at de beder os om at rejse det, og det er det, vi gør. Vi gør det sådan set ikke på deres vegne, men de har bedt os i de diskussioner om at bringe det videre, for det er jo noget, man gør herinde.

Jeg tror også, at hr. Ole Vagn Christensen vil få de samme meldinger, hvis hr. Ole Vagn Christensen kommer ud i disse organisationer, som de meldinger, vi har fået fra de møder, vi har været til.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg synes, at hr. Ole Henriksen prøver på at smutte udenom. Det er da klart, at man hører forskellige ting, når man kommer rundt, men det er ikke ensbetydende med, at det er organisationerne, der står bag disse ønsker. Vi har altså den opfattelse, at man skal diskutere tingene færdig i sine organisationer, som vi også har gjort opmærksom på det i andre sager. Vi har faktisk stor respekt for organisationerne.

(Kort bemærkning).

Ole Henriksen (SF):

[Ole Henriksen]

Jeg ved ikke, om der skal skelnes mellem organisationer som sådan og medlemmerne. Jeg siger, at vi har været ude og snakke med en del medlemmer af organisationerne, men at det skal gå hele den meget bureaukratiske og centralistiske vej, så det skal komme fra LO og fra FTF osv., før vi overhovedet kan beskæftige os med nogle ting herinde, er vi ikke enige i. Vi tror såmænd lige så meget på medlemmerne af organisationerne som på organisationernes topledere, og det er også det ærinde, vi har i dag, når vi fremsætter de to forslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til udvalget om offentlige arbejder. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 137:

Forslag til folketingsbeslutning om forbedring af trafik- og adgangsforholdene for handicappede.

Af Joanna Rønn (S) m.fl.
(Fremsat 12/2 87).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

Jeg er glad for at kunne erklære mig helt enig i de intentioner, der ligger bag det fremsatte beslutningsforslag. Personer med handicap bør i videst mulig udstrækning kunne deltage i samfundslivet på samme vilkår som alle andre, og lige vilkår i trafikken er en vigtig forudsætning for det.

Men det er et åbent spørgsmål, om en centralt udarbejdet bindende handlingsplan er den rigtige vej at gå i denne situation. Vi må passe på, at vi ikke bruger alle kræfterne på at udarbejde store planer, som let kan gå hen og blive sovepuder og virke hindrende for det helt konkrete arbejde.

Jeg vil i den forbindelse nævne, at regeringen ikke ønsker at gribe ind over for eller begrænse det kommunale selvstyre.

Endelig vil jeg henlede opmærksomheden på det arbejde, der foregår i Folketingets socialudvalg for tiden. I socialudvalget er et lovforslag og syv beslutningsforslag om handicapforhold i øjeblikket til behandling, bl.a. med henblik på at opnå en prioritering.

Når det er sagt, vil jeg kommentere nogle af de mere centrale punkter i beslutningsforslaget.

Trafikterminalers og posthuses adgangsforhold er selvsagt genstand for stor opmærksomhed fra Trafikministeriets side i disse år. DSB forbedrer løbende sine stationer, idet særlig intercystationerne er i fokus, og P & T har netop iværksat et program til 110 mill. kr. til forbedring af adgangsforholdene i de eksisterende posthuse, og endelig må vi sige, at lufthavnene generelt er særdeles velindrettede ud fra denne synsvinkel.

For så vidt angår de ikkestatslige anlæg har kommuner og amtskommuner en naturlig pligt til også at tilgodese personer med handicap.

Jeg er enig i, at transportmidler i videst muligt omfang bør være tilgængelige for personer med handicap, og derfor vil den bekendtgørelse om bussers indretning, jeg regner med at udsende her pr. 1. maj 1987, bl.a. indeholde en bestemmelse om, at busser med en rute på over 150 km skal kunne medtage to kørestolsbrugere.

For så vidt angår taxa er der i lovgivningen givet mulighed for, at der ved udstedelse af bevillinger kan træffes bestemmelse om disses indretning, f.eks. med hensyn til at tilgodese de behov, personer med handicap har. Udnyttelsen af disse muligheder beror selvsagt på et lokalt skøn. De nye tog, som indkøbes, vil også have gode forhold for personer med handicap, og der vil bl.a. være mulighed for at blive transporteret i sin egen kørestol.

Etableringen af telebussystemer og kørselsordninger har naturligvis min fulde sympati